

การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท : วิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.

Financial Statements and Corporate Report : Analysis of Draft Loss Insurance ACT. B.E.

จุฑามาศ หิตามาศ*
ศาสตราจารย์ (พิเศษ) ประมวล จันทร์ชิวะ**
ดร.รุ่งแสง กฤตยพงษ์**

บทคัดย่อ

ในประเทศไทยมีการประกอบธุรกิจอยู่หลายประเภทและเกือบทุกธุรกิจมีการจดบันทึกการทางบัญชีและจัดทำรายงานผลการประกอบธุรกิจซึ่งแสดงถึงฐานะการดำเนินงานของกิจการไว้ในรูปแบบทางการเงิน โดยนำหลักการใช้นิติเงินตรา (Monetary Unit Assumption) ซึ่งกิจการอาจนำเสนอข้อมูลในลักษณะพรรณนาโวหาร แต่ข้อมูลที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีความหมายไม่ชัดเจนเท่ากับข้อมูลที่เป็นตัวเลขซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการนำข้อมูลทางการบัญชีและรายงานทางการเงินไปใช้ประกอบการตัดสินใจของประชาชน ภาครัฐบาล ภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจด้วยกันโดยเฉพาะข้อมูลของบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยนั้น การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อภาพรวมทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย รัฐบาลจึงมีความจำเป็นต้องเข้ากำกับดูแลและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นพิเศษ โดยในปี พ.ศ. 2551 กระทรวงการคลัง

ได้ทำการร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ขึ้นด้วยมีเหตุผลมาจากความไม่เหมาะสมบางประการภายหลังจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ใช้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปประกอบกับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทยเป็นการดำเนินธุรกิจในรูปแบบของบริษัทจำกัดและบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่ต้องดำเนินงานภายใต้กฎหมายเฉพาะนั้นๆ กวาร์้อยละ 10 เป็นกิจการที่มีส่วนได้เสียต่อสาธารณะ (Publicly Accountable Entities: PAEs) ถือเป็นการประกอบกิจการที่มีการระดมเงินจากประชาชนในลักษณะที่คล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจสถาบันการเงินซึ่งสถาบันการเงินหมายถึงสถาบันที่ประกอบธุรกิจในตลาดการเงินโดยทำหน้าที่ระดมเงินทุนจากผู้ออมมาจัดสรรให้แก่ผู้ต้องการเงินทุนส่วนการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยมีความแตกต่าง

*นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

**อาจารย์ที่ปรึกษา

จากสถาบันการเงิน ในสาระสำคัญอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ การประกอบธุรกิจประกันภัยเป็นการให้ความคุ้มครองความเสียหายทางเศรษฐกิจหรือทางการเงินแก่ผู้เอาประกันภัย การประกันภัยมิใช่การรับประกันว่าจะไม่เกิดภัย หรือความเสียหายใดๆ ขึ้น แต่เป็นการรับประกันว่าหากเกิดภัยหรือความเสียหายใดๆ ขึ้นผู้เอาประกันภัยจะได้รับการชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้น ในวงเงินที่เอาประกันภัยนั้นไว้ถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคอย่างหนึ่ง

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งเน้นการศึกษาในเรื่องของการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทที่ควรมีบทบัญญัติสอดคล้องกับแนวทางของ International Association of Insurance Supervisors: IAIS ซึ่งเป็นสมาคมกลางทำหน้าที่ออกแนวทางสากลในด้านการประกันภัยและกฎหมายประกันภัยต่างประเทศ อาทิ ประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาในการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทประกันวินาศภัย ตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. หมวด 4 การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทพบประเด็นปัญหาที่ควรพิจารณาคือ ระยะเวลาของการจัดเก็บสมุดทะเบียนและสมุดบัญชี อำนาจการออกประกาศหลักเกณฑ์การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท ความเป็นอิสระของผู้สอบบัญชี จรรยาบรรณของผู้สอบบัญชี อำนาจของนายทะเบียนในการเพิกถอนการให้ความเห็นของผู้สอบบัญชี รายการย่อที่ต้องมีในงบการเงิน ตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ และการส่งรายงานหรือข้อมูลทางการเงินในรูปแบบสื่อใดๆ

ดังนั้น เพื่อให้เหมาะสมกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ผู้เขียนจึงเสนอแนะบทบัญญัติและแนวทางแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เฉพาะ

ในส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นปัญหาที่ควรพิจารณาดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งเรื่องความไม่ชัดเจนของระยะเวลาการจัดเก็บเอกสารทางบัญชีและรายงานของบริษัทประกันวินาศภัย ที่ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชียังคงต้องมีหน้าที่จัดเก็บรักษาไว้ พร้อมทั้งได้เสนอแนะแนวทางวิธีการจัดเก็บเอกสารในรูปแบบเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Document Management) และปัจจุบัน มีพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ได้บัญญัติรับรองการจัดเก็บเอกสาร ในระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Filing) รวมทั้งในอีก 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2561) ประเทศไทยจะสามารถพัฒนาระบบศาลยุติธรรมไปสู่ระบบศาลอิเล็กทรอนิกส์ (e-Court) ได้

คำสำคัญ: การจัดทำบัญชี/รายงานบริษัท

Abstract

In Thailand, there are various types of businesses, all or most of which keep accounting records and prepare corporate reporting in connection with their operations to show the results of operational and financial status of their business in the form of Monetary Unit Assumption. A business or company may disclose or offer its data and information in a descriptive manner, but using such method does not show the meaning as clearly as is shown by means of numeric expression or information. That method offers maximum advantage to the public, governmental sector, private sector or peer business operators who use such accounting data and financial reports for use in relevant decision-making. In particular,

the information in relation to accounting data and corporate operational reports of a loss insurance company is highly important to the Thai economy and society. Therefore, the government specifically needs to take oversight and supervision as well as to promote the operation of loss insurance business in particular. Consequently, in 2008, the Ministry of Finance prepared a draft bill of the Insurance Act B.E. as a result of certain legal inadequacies after the amendments to the Insurance Act. (No.2) B.E. 2551 (2008), for the reasons that the said law should be developed in order to cope with the changing economic and social situation in the country. In addition, the loss insurance business in Thailand is operated in the form of both a private limited company and a public limited company listed on the Stock Exchange of Thailand, whose operations are required to comply with relevant respective particular laws. Among them, 10 percent are businesses in relation to public interest or Publicly Accountable Entities (PAEs). Although those are businesses which raise or collect funds from the public in a manner similar to financial institutions, in contrast they are totally different from financial institutions in the financial markets, which gather funds from the money savers and then distribute it to the ones who need it. A loss insurance company provides protection to the insured against economic or financial loss. The insurance company does not guarantee that disaster or

damage will not occur but it provides assurance that if the disaster or damage occurs, the insured will get compensation for the loss incurred in an amount equal to the insured amount. Thus, it can be said that the insurance law is a type of law similar to consumer protection law.

The purpose of this thesis is to study and analyze the legal problems inherent in the preparation of financial statements and corporate reports with respect to the provisions of Chapter 4 of the draft bill of the Insurance Act B.E., the provisions of which should be in harmony of the guidelines of the International Association of Insurance Supervisions (IAIS). IAIS is the central association which has responsibility to issue international guidelines in the field of insurance and for foreign insurance laws, for example, those of Australia, USA and Japan. From the study and analysis, the following problems have been found; the problems in relation to the length of period required for maintaining registers and accounting books for inspection; the authority with respect to the issuance of regulations on preparation of accounting records and corporate reports; the independence of the auditor; the auditor's code of conduct and ethics; the power of the Registrar to revoke an auditor's opinion. A short list of such points should be required in the financial statements in accordance with international accounting standards as well as the method of filing any reports or financial

information in any developed form of media.

Therefore, in order to solve the above-mentioned problems, the author recommends amendments to the inadequate provisions of the draft bill of the Loss Insurance Act B.E., including, in particular, provisions relating to such above respective problems, especially, the issues concerning the uncertainty surrounding the length of the period required for maintaining accounting records and corporate reports by the loss insurance company's responsible personnel. In addition, the author suggests that collection and maintenance of documents by means of electronic document management should be implemented because at present the Electronic Transaction Act B.E. 2544 (2001) provides approval for an electronic filing (e-Filing) system. Furthermore, it is also expected that Thailand may transform the existing court system to an electronic court (e-Court) system by 2018 or within the next 5 years.

Keywords: Financial statements/corporate report

บทนำ

การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อโครงสร้างพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจและเป็นรากฐานของระบบการเงินซึ่งส่งผลต่อเสถียรภาพและความมั่นคงทางการเงินของประเทศ รวมทั้งเป็นข้อมูลสำคัญในการตัดสินใจของประชาชน ภาครัฐบาล ภาคเอกชน นักลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์เสถียรภาพทางการเงิน ความมั่นคง ความปลอดภัยทางสังคมและการเมืองของประเทศ ซึ่งต้องอาศัยการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทที่ต้องนำมาตราฐานการบัญชีและมาตรฐานการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards: IFRSs) ซึ่งเป็นมาตรฐานสากล ที่กำหนดตัวชี้วัดมูลค่าทางการเงินให้มีมาตรฐานเดียวกันต่อการวัดระดับเศรษฐกิจทางการเงินได้ตรงกันทั้งระบบเศรษฐกิจของโลก

การบัญชีมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องซึ่งแต่ละประเทศมีสภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยต่อการพัฒนาทางการบัญชีและวิธีปฏิบัติทางการบัญชีที่แตกต่างกัน โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางการบัญชี ได้แก่ บริบทของสังคม การเมือง และกฎหมายของแต่ละประเทศ แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่ต้องมีความเป็นสากลและสอดคล้องกัน นั่นคือ หลักการบัญชีและมาตรฐานการบัญชี ทั้งนี้ เพื่อให้ข้อมูลทางการบัญชี ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายงานทางการเงินในสภาพแวดล้อมนั้นๆ

การประกันภัยในต่างประเทศนั้น เกิดจากเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งใหญ่ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อวันศุกร์ที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1666 เป็นเวลานานถึง 5 วัน ก่อให้เกิดความเสียหายสามในสี่ของพื้นที่ ประชาชนไร้ที่อยู่อาศัย ประกอบกับได้มีการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป (ฝรั่งเศส) ซึ่งเริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 ต้นศตวรรษที่ 19 เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรปเป็นเหตุให้เกิดการผลิตเครื่องจักร โรงงานอุตสาหกรรม คลังสินค้า ท่าเรือ และอยู่จุดเรือ อันเป็นมูลเหตุให้การประกันอัครภัยเจริญก้าวหน้าขึ้น

การประกันภัยในประเทศไทย ปรากฏขึ้นตั้งแต่ สมัยกรุงศรีอยุธยาเรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ประมาณปี พ.ศ. 2368 สมัยพระบาท

สมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 3 และ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 เมื่อครั้งทรงผนวชอยู่ ได้ทรงสั่งซื้อเครื่องพิมพ์จาก ประเทศอังกฤษ และเกรงว่าจะเกิดความเสียหายขึ้น ระหว่างทาง จึงได้สั่งให้นำเอาเครื่องพิมพ์ดังกล่าว ประกันภัยระหว่างการขนส่งในนามของพระองค์เอง แสดงว่าการประกันภัยเกิดขึ้นในประเทศไทยในสมัย รัชกาลที่ 4

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 คณะทูตจาก ประเทศอังกฤษได้ขอพระบรมราชานุญาตให้บริษัท อีสเอเชียติก จำกัด ของชาวอังกฤษดำเนินธุรกิจ รับประกันชีวิตประชาชนคนไทย และชาวต่างชาติ ในประเทศไทยในฐานะตัวแทนของบริษัทเอควิตาเบิล ประกันภัยแห่งกรุงลอนดอน ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงอนุญาต โดยมี สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์เป็นผู้ถือ กรรมกรรมคนแรก

กฎหมายฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติการ ประกันภัย คือ พระราชบัญญัติลักษณะ เข้าหุ้นส่วน และบริษัท ร.ศ. 130 (พ.ศ. 2454) มาตรา 115 บัญญัติว่า “บริษัทเดินรถไฟ รถราง บริษัท รับประกันต่าง ๆ บริษัททำการคลังเงินเหล่านี้ ท่านห้ามมิให้ตั้งขึ้นนอกจากได้รับ พระบรมราชานุญาต” ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติควบคุมการค้าขายอันกระทบ ถึงความปลอดภัยผาสุกแห่งสาธารณชน พ.ศ. 2471 จนกระทั่งได้มีการตราพระราชบัญญัติประกัน วินาศภัย พ.ศ. 2510

อีกทั้งในปี พ.ศ. 2515 ได้มีประกาศของ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 58/2515 โดยคณะปฏิวัติ พิจารณาเห็นว่า กิจการประกันภัยเป็นกิจการที่รัฐ ต้องเข้าควบคุม เนื่องจากการดำเนินการประกันภัย มีผลกระทบต่อความปลอดภัยผาสุกแห่งสาธารณชน จึงเป็น กิจการที่ต้องขออนุญาตจากรัฐมนตรี จนกระทั่งได้มีการตราพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย

พ.ศ. 2535 ซึ่งบังคับใช้จนถึงปัจจุบันและยังมีการ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ในปี พ.ศ. 2551 คือ พระราชบัญญัติประกัน วินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ซึ่งส่วนใหญ่ มีหลักการเหมือนกับพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 โดยมีบทบัญญัติที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การลดระยะเวลาในการเก็บรักษาสมุด ทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทจากสิบปีเหลือห้าปี เพื่อลดภาระในการเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุด บัญชีของบริษัทประกันวินาศภัย เนื่องจากมาตรา 882 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนด อายุความในการเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน สำหรับประกันวินาศภัยไว้โดยเฉพาะซึ่งกำหนดไว้ สองปีนับแต่วันที่เกิดวินาศภัยประกอบกับในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 บัญญัติให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีต้องเก็บรักษาบัญชี ไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี สำหรับบริษัทประกัน ชีวิตเนื่องจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้ กำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุ ความทั่วไป คือ สิบปี จึงมีความจำเป็นต้องกำหนด ให้บริษัทประกันชีวิตต้องเก็บสมุดทะเบียนและบัญชี ไว้เป็นระยะเวลาสิบปีเช่นเดิม

จากการลดระยะเวลาในการเก็บรักษาสมุด ทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทจากสิบปีเหลือห้า ปีตามที่กล่าวข้างต้น อาจทำให้สาธารณชนไม่อาจ ใช้ประโยชน์จากการเอกสารทางบัญชีได้ เมื่อเกิด อรรถคดีขึ้น ผู้เขียนมุ่งที่จะศึกษาร่างพระราชบัญญัติ ประกันวินาศภัย พ.ศ. ... หมวด 4 การจัดทำบัญชี และรายงานบริษัทซึ่งมีประเด็นที่สนใจ คือ ปัญหา ระยะเวลาการจัดเก็บเอกสารบัญชีที่ใช้ประกอบการ ลงรายการในสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีในร่าง พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ตาม มาตรา 71 อีกทั้งขอศึกษาถึงวิธีการจัดเก็บเอกสาร สมุดทะเบียน สมุดบัญชีและรายงานบริษัทในรูป

แบบอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาการจัดเก็บเอกสารทางบัญชีไปสู่ระบบศาลอิเล็กทรอนิกส์ (e-Court)

ดังนั้น การจัดทำบัญชีและรายงานของบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันภัยนั้นมีความสลับซับซ้อนและเชื่อมโยงเครือข่ายนานาชาติ จำเป็นต้องมีมาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลที่ทันสมัยและมีความเป็นสากล ประกอบกับได้มีการพัฒนาระบบการจัดทำบัญชีทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นการส่งเสริมต่อธุรกิจประกันภัยและสามารถจัดเก็บข้อมูลและอำนวยความสะดวกในการตรวจสอบ แต่ยังมีปัญหาที่ต้องการพิสูจน์ความถูกต้องของข้อมูลที่จัดเก็บในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนที่จำเป็นต้องอาศัยข้อมูลทางบัญชีและรายงานของบริษัทในการตัดสินใจเข้าทำสัญญาประกันวินาศภัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการ แนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนของการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
4. เพื่อเสนอแนะมาตรการที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางประกอบการร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนของการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยใช้วิธีการวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษาจากตัวบทกฎหมาย ร่างกฎหมาย รายงานการประชุม

ของคณะทำงานเตรียมความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หนังสือคำอธิบายกฎหมาย ตำรา สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ บทความในวารสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท ประกันวินาศภัย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาในการจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทประกันวินาศภัยตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. หมวด 4 การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท ได้ทำการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายภายในประเทศไทย หลักกฎหมายของต่างประเทศ และหลักการประกันภัยสากล สรุปผลการวิจัยได้ 4 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. เรื่องระยะเวลาของการจัดเก็บสมุดทะเบียนและสมุดบัญชี
2. เรื่องอำนาจการออกประกาศหลักเกณฑ์การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท
3. เรื่องจรรยาบรรณของผู้สอบบัญชี
4. เรื่องการส่งรายงานหรือข้อมูลทางการเงินในรูปแบบสื่อใดๆ

อภิปรายผล

1. เรื่องระยะเวลาของการจัดเก็บสมุดทะเบียนและสมุดบัญชี

ตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ได้ยกเว้นไว้ในมาตรา 71 กำหนดให้บริษัทเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีไว้ที่สำนักงานของบริษัทประกันวินาศภัยเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า

5 ปี นับแต่วันที่ลงรายการทางบัญชีครั้งสุดท้ายหรือ นับแต่วันที่บริษัทประกันวินาศภัยพ้นจากความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งแล้วแต่ระยะเวลาใดจะยาวนานกว่ากันให้ถือเอากำหนดระยะเวลาที่ยาวกว่านั้น

เมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของระยะเวลาการจดทะเบียนสมุดทะเบียน สมุดบัญชี และเอกสารที่ใช้ประกอบการลงบัญชีตามพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 แล้ว พระราชบัญญัติดังกล่าวต้องการจดทะเบียนเอกสารซึ่งสามารถใช้ประโยชน์ในการพิสูจน์การลงบัญชี การนำไปใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีและเป็นประโยชน์ต่อคู่ความในคดีต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานในการพิสูจน์มูลความจริงแห่งคดีได้ เมื่อต้องนำคดีขึ้นสู่ศาล

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ควรมีการบัญญัติเพิ่มวรรคสองเข้าไปในร่างมาตรา 71 “เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบบัญชีของบริษัทประกันวินาศภัย ให้นายทะเบียนโดยความเห็นชอบ ของคณะกรรมการ และโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนด ให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชี เก็บรักษาสมุดทะเบียนและ สมุดบัญชีและเอกสารที่ต้องใช้ประกอบการลงบัญชีไว้เกินห้าปีแต่ต้องไม่เกินเจ็ดปีได้” ซึ่งจะตรงตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 มาตรา 14 วรรคสองบัญญัติไว้ว่า “เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบบัญชีของกิจการประเภทใดประเภทหนึ่งให้อธิบดีโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรี มีอำนาจกำหนดให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีเก็บรักษาบัญชีและเอกสารที่ต้องใช้ประกอบการลงบัญชีไว้เกินห้าปีแต่ต้องไม่เกินเจ็ดปีได้”

ตามหลักการประกันภัยสากล (Insurance Core Principles: ICP) ได้วางหลักการของบริษัทประกันวินาศภัยที่เป็นบรรษัทภิบาล (Corporate Governance) การจัดทำข้อมูลทางบัญชีและ

รายงานของบริษัทต้องมีความโปร่งใสและรักษาความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางการเงิน รวมทั้งต้องมีการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะ (Public Disclosure) ต้องเปิดเผยข้อมูลทางบัญชีอย่างเหมาะสม

ดังนั้น ควรมีวิธีการจัดเก็บเอกสารสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งถือว่าการเก็บรักษาเอกสารทางบัญชีในกรณีที่มีคดีขึ้นสู่ศาล กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาระบบศาลอิเล็กทรอนิกส์ (e-Court) ซึ่งช่วยบริหารจัดการคดีที่ขึ้นสู่ศาลแขวง (District Court) และศาลรัฐบาลกลางของประเทศ (Federal Court) ระบบนี้มีความสามารถในการส่งและรับเอกสารทางคดีผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Delivery/Retrieval of Case Document) การจัดการใดๆ กับเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Document Management) การจัดบัญชีรายการคดีของทนายความทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Docket Entries from Attorneys) และการแจ้งเตือนทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Noticing) สามารถช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ ศาลเจ้าหน้าที่ศาล และคู่ความในคดีได้

สำหรับประเทศไทย ปัจจุบันศาลไทยยอมรับฟังพยานหลักฐานเอกสารที่เป็นรูปแบบเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ในลักษณะที่ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามขั้นตอนวิธีการจัดเก็บเอกสารตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 และยังคงไว้ซึ่งการที่คู่ความฝ่ายอ้างเอกสารรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ต้องมีการการพิสูจน์ เพื่อให้ศาลได้พิเคราะห์ถึงการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานต่อไป

2. เรื่องอำนาจการออกประกาศหลักเกณฑ์การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัท

ตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย

พ.ศ. นายทะเบียน หมายความว่า เลขานุการ คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจ ประกันภัย หรือผู้ซึ่งเลขานุการคณะกรรมการกำกับ และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมอบหมาย ซึ่งเป็นการกำหนดให้อำนาจแก่นายทะเบียน ดังนี้

ประการที่หนึ่ง ในร่างพระราชบัญญัติ ประกันวินาศภัย พ.ศ. เป็นการเพิ่มเติมให้ผู้สอบ บัญชีต้องเป็นผู้สอบบัญชีที่นายทะเบียนให้ความ เห็นชอบ เพื่อให้หน่วยงานที่กำกับดูแลมีอำนาจ ให้ความเห็นชอบและยกเลิกการแต่งตั้งผู้สอบบัญชี ของบริษัทได้ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางของมาตรา 61 และมาตรา 62 แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และ ตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 และมาตรา 67 และ มาตรา 69 แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 ซึ่งเมื่อพิจารณาตามหลักการของ กฎหมายที่ต้องมีส่วนเชื่อมโยงเกี่ยวข่งกันในภาค ของธุรกิจสถาบันการเงินที่มีการประกอบ การเป็นการระดมเงินทุนของประชาชน ควรต้องมี บทบัญญัติที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในเรื่องของการ กำหนดตัวผู้สอบบัญชีและอำนาจของนายทะเบียน ที่จะให้ความเห็นชอบในการสอบบัญชีในรอบปีบัญชี ของบริษัทประกันวินาศภัยนั้น

ประการที่สอง การให้แก้ไขรายงาน ประจำปี กล่าวคือ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้บริษัท ประกันวินาศภัยแก้ไขรายงานประจำปีให้ถูกต้องได้ ซึ่งเป็นไปตามอำนาจในบทบัญญัติเดิม คือ หาก ปรากฏว่ารายงานประจำปีของบริษัทประกันวินาศภัย ส่งมาไม่ถูกต้องหรือไม่มีการครบถ้วนบริบูรณ์ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้บริษัทแก้ไขเพิ่มเติม ให้ถูกต้องหรือครบถ้วนบริบูรณ์ภายในระยะเวลาที่ นายทะเบียนกำหนด และในกรณีที่บริษัทไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งให้แก้ไขรายงานประจำปีให้ถูกต้อง ให้ถือว่าบริษัทประกันวินาศภัยนั้นไม่ได้ส่งรายงาน ประจำปี ตามมาตรา 47 และมาตรา 48 แห่ง

พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535

ตามหลักเกณฑ์ของ Insurance Core Principles (ICP 1) กำหนดให้กฎหมายประกันภัย ควรระบุถึงอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของ องค์การที่มีบทบาทชัดเจนและหากต้องแก้ไข เปลี่ยนแปลงกระบวนการในการแก้ไขกฎหมายจะจำ ให้เกิดความโปร่งใสและการคุ้มครองสิทธิของผู้ถือ กรรมกรรมเป็นสำคัญ โดยทั้งนี้การบัญญัติกฎหมาย ต้องกำหนดให้หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการ กำกับการประกันภัยไว้อย่างชัดเจน

กฎหมายของประเทศออสเตรเลียได้ กำหนดไว้อย่างชัดเจนในมาตรา 2 A(1) ของ กฎหมาย Insurance Act 1973 ได้วางหลักเกณฑ์ ไว้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของผู้ถือกรรมกรรมและ กรรมกรรมที่คาดหวัง ภายใต้กรรมกรรมประกันภัย ที่ออกโดยบริษัทประกันภัยตามหลักการของลอร์ด และเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาตลาดอุตสาหกรรม ของการประกันภัย สร้างนวัตกรรมใหม่ที่มีศักยภาพ สามารถแข่งขันได้

กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนประกันภัยไว้ใน Division 3 Chapter 2 Powers and Duties ซึ่งนายทะเบียนประกันภัยจะเป็นตัวแทนของหน่วยงาน รัฐบาลที่กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยต้องอยู่ภายใต้การ ควบคุมของนายทะเบียนและไม่มีส่วนได้เสียกับ ผู้ประกอบธุรกิจประกันภัย

ผู้เขียนเห็นว่า การกำกับดูแลการจัดทำ บัญชีและรายงานทางการเงินของบริษัทประกัน วินาศภัยให้มีมาตรฐานการบัญชีที่เป็นแนวทาง เดียวกัน จำเป็นต้องมีความสอดคล้องกันทั้งระบบ ของกฎหมายในส่วนประเภทของการประกอบธุรกิจ สถาบันการเงิน มีความโปร่งใสและมีมาตรฐานเพื่อ รักษาความถูกต้องและน่าเชื่อถือของข้อมูลทางการเงิน

3. เรื่องจรรยาบรรณของผู้สอบบัญชี

ตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. มาตรา 75 เป็นเรื่องผู้สอบบัญชีที่นายทะเบียนให้ความเห็นชอบในการตรวจสอบ การสอบทาน การแสดงความเห็นในงบการเงินของบริษัท ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ยังไม่มีบทบัญญัติในเรื่องของจรรยาบรรณของผู้สอบบัญชีไว้ ซึ่งตามหลักการประกันภัยสากล (Insurance Core Principles) กำหนดให้ต้องมีองค์กรที่ควบคุม ด้านการประกันภัย จำเป็นต้องมีองค์กรของแต่ละสาขาอาชีพเพื่อกำหนด และควบคุมมาตรฐานวิชาชีพ ทั้งแนวทางปฏิบัติงาน และจรรยาบรรณตามมาตรฐานการบัญชี

ประเทศออสเตรเลียได้มีการออกมาตรฐานการบัญชีและมืองค์กร Australian Accounting Standard Board (AASB) เป็นผู้ควบคุม โดยกำหนดให้มาตรฐานการตรวจสอบมืองค์กร Auditing and Assurance Standard Board (AUASB) เป็นผู้ควบคุม

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการออกมาตรฐานการบัญชี (Statements of Financial Accounting Standards: SFAS) ซึ่งเป็นประเทศที่ได้ชื่อว่ามีมาตรฐานการบัญชีใช้เป็นแห่งแรก และมีจำนวนมากที่สุดในโลก และยังเป็นมาตรฐานบัญชีที่หลายประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนามาตรฐานการบัญชีของประเทศของตน ในระยะเริ่มแรก

สำหรับในประเทศไทยได้มีมาตรฐานการบัญชีของไทย (Thai Financial Accounting Standards: TFAS) ซึ่งเป็นองค์กรที่ควบคุมผู้สอบบัญชีของไทย คือ สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นผู้ออกหลักเกณฑ์มาตรฐานดังกล่าว ให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์สากลด้านบัญชีและวางระเบียบข้อบังคับในการควบคุมจรรยาบรรณของ

ผู้สอบบัญชี

ผู้เขียนเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ตามมาตรา 75 ยังคงใช้คำว่า ผู้สอบบัญชีต้องรักษามารยาท ซึ่งในปัจจุบันสภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ออกข้อบังคับสภาวิชาชีพบัญชี (ฉบับที่ 19) เรื่อง จรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี พ.ศ. 2553 ซึ่งมีรายละเอียดครอบคลุมไปถึงจรรยาบรรณของผู้สอบบัญชีเป็นผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีอยู่บนมาตรฐานในระดับของสากล คือ หลักความโปร่งใส หลักความเป็นอิสระ หลักความเที่ยงธรรม หลักความซื่อสัตย์สุจริต หลักความรู้ความสามารถ หลักการรักษาความลับ หลักความรับผิดชอบต่อน้องร่วมวิชาชีพ และจรรยาบรรณทั่วไป

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ในการยกร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. มาตรา 75 ควรเสนอการแก้ไขคำว่า “มารยาท” มาเป็น “จรรยาบรรณ” เพื่อให้ถูกต้องชัดเจนสอดคล้องตามหลักเกณฑ์การประกันภัยสากลและถูกต้องตามข้อกำหนดของมาตรฐานวิชาชีพบัญชี

4. เรื่องการส่งรายงานหรือข้อมูลทางการเงินในรูปแบบสื่อใดๆ

ตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. มาตรา 82 วรรคหนึ่ง กำหนดให้บริษัทประกันวินาศภัยส่งรายงานหรือข้อมูลไม่ว่าในรูปแบบสื่อใดๆ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับหลักการประกันภัยสากลแล้ว ผู้เขียนพบว่า Insurance Core Principles ได้วางข้อกำหนดสำหรับการนำส่งข้อมูลทางการเงินและสถิติ (Regular and Systematic Financial and Statistical Information) รายงานทางการเงินบัญชี และข้อมูลอื่นๆ จากบริษัทประกันภัยที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจในประเทศ โดยกำหนดไว้ใน ICP 7 บรรษัทภิบาล (Corporate Governance) ผู้กำกับกำหนดให้ผู้รับประกันภัย

จัดทำและปฏิบัติตามกรอบบรรษัทภิบาล การรายงานทางการเงินต้องมีความน่าเชื่อถือและโปร่งใส โดยผู้กำกับกำหนดให้คณะกรรมการของผู้รับประกันภัยมีกระบวนการรายงานทางการเงินที่น่าเชื่อถือ และมีวัตถุประสงค์เป็นการเปิดเผยต่อสาธารณชน ซึ่งต้องสนับสนุนบทบาทและความรับผิดชอบที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน

อีกทั้ง ICP 20 การเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะ (Public Disclosure) ผู้กำกับกำหนดให้ผู้รับประกันภัยเปิดเผยสารสนเทศที่เกี่ยวข้องครอบคลุม และเพียงพอในเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ถือกรรมธรรม์และผู้มีส่วนร่วมในตลาดเห็นภาพที่ชัดเจนของการดำเนินธุรกิจ ผลการดำเนินงาน และฐานะการเงินของผู้รับประกันภัย

การเปิดเผยข้อมูลและความโปร่งใสของหน่วยงานที่กำกับดูแลต้องกำหนดให้บริษัทประกันภัยเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญอย่างทันท่วงที เพื่อให้ผู้มีส่วนได้เสียต่างๆ ทราบถึงผลการดำเนินการทางธุรกิจและสถานะทางการเงินของบริษัท เพื่อช่วยให้เข้าใจถึงสภาพความเสี่ยงของบริษัท โดยบริษัทประกันภัยต้องจัดทำรายงานทางการเงินที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้สอบบัญชีอย่างน้อยปีละครั้ง และเผยแพร่สู่ผู้มีส่วนได้เสีย

ซึ่งมีประเทศที่นำหลักการของ ICP มาปฏิบัติในการเรียกรายงานหรือข้อมูลของงบการเงินคือ ประเทศออสเตรเลียมี Financial Sector (Collection of Data) Act 2001 Division 2-Determination of reporting standards and requirement to provide documents Section 13 ให้อำนาจ APRA ในการกำหนดมาตรฐานการรายงานข้อมูลของบริษัทที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ APRA ภายใต้กฎหมาย Insurance Act 1973 และกฎหมาย Lift Insurance Act 1995 ซึ่ง APRA ได้กำหนดรูปแบบมาตรฐานของการ

รายงานที่บริษัทประกันภัยต้องจัดทำรายงานส่งหน่วยงานที่กำกับดูแลการประกอบธุรกิจประกันภัย ประเทศสหรัฐอเมริกามีการกำหนดให้ในแต่ละปีผู้รับประกันภัยท้องถิ่น ผู้รับประกันภัยต่างประเทศ และผู้รับประกันภัยต่างดาว ซึ่งประกอบธุรกิจประกันภัยในมลรัฐแคลิฟอร์เนียต้องจัดทำและยื่นรายงานทางการเงินสำหรับรายไตรมาสต่อสมาคมนายทะเบียนประกันภัยแห่งชาติ โดยไตรมาสแรกเริ่มนับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคมของแต่ละปี และรายงานไตรมาสแรกต้องยื่นภายในวันที่ 15 พฤษภาคม รายงานไตรมาสที่สองยื่นภายในวันที่ 15 สิงหาคม รายงานไตรมาสที่สาม ยื่นภายในวันที่ 15 พฤศจิกายน และรายงานไตรมาสที่สี่ ยื่นภายในวันที่ 1 มกราคมของปีถัดไป ตามกฎหมายประกันภัย มาตรา 931 (บี)

ผู้เขียนเห็นว่าหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลกิจการประกันภัยควรมีอำนาจในการกำหนดกฎระเบียบ เงื่อนไข สำหรับการกำกับดูแลให้มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ เมื่อพบปัญหาหรือความไม่ยืดหยุ่นของกฎหมายก็ควรมีอำนาจในการกำหนดกฎระเบียบ เงื่อนไข วิธีการ ในการแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น

สำหรับในประเทศไทยได้มีสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมีหน้าที่ในการกำกับดูแลและส่งเสริมการดำเนินธุรกิจประกันภัย ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นหน่วยงานราชการหนึ่งที่รัฐสามารถเข้ากำกับดูแล การประกอบธุรกิจประกันภัยได้เป็นช่องทางหนึ่งที่เพิ่มระดับการควบคุม ตรวจสอบ และวางหลักเกณฑ์แนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาหนี้ และพัฒนากฎหมายให้ก้าวทันกับนานาสากล

สำหรับในเรื่องของการนำส่งข้อมูล

ในรูปแบบอื่นใด ที่นอกเหนือจากการนำส่งข้อมูล รายงานงบการเงินที่เป็นรูปแบบ กระดาษ ดิสก์เก็ต แผ่นซีดีแล้ว ยังมีรายงานงบการเงินอีกรูปแบบหนึ่งที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยได้กำหนดให้ส่งเป็นรูปแบบไฟล์ โดยส่งผ่านมาที่ระบบรับข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เมื่อระบบได้รับข้อมูลจะทำการประมวลผลว่าได้รับแล้วจะแจ้งกลับทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Mail) ที่ทางผู้ส่งงบการเงินได้ให้ไว้กับทางระบบรับข้อมูล และหากระบบทำการประมวลผลแล้ว พบว่างบการเงินยังมีข้อบกพร่องไม่ตรงตามเงื่อนไขที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยวางไว้ ระบบจะแจ้งกลับว่าการนำส่งข้อมูลงบการเงินนั้นไม่ผ่านการตรวจสอบ ผู้เขียนเห็นว่า กฎหมายไทยได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 บัญญัติรับรองความถูกต้องของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้ส่งข้อมูลซึ่งเป็นผู้สร้างข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้จัดทำขึ้นและนำส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นให้แก่หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับข้อมูลงบการเงิน การจัดทำบัญชีและรายงานบริษัทประกันวินาศภัยที่อยู่ในความดูแลตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นได้ให้อำนาจไว้ ซึ่งการนำส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผู้ส่งรายงานรูปแบบนี้จะต้องจัดทำให้ครบองค์ประกอบภายใต้บทบัญญัติของการเก็บรักษาเอกสารหรือข้อความใด ถ้าได้เก็บรักษาในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์ของกฎหมาย คือ ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นสามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง ข้อมูลนั้นได้เก็บรักษาให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นอยู่ในขณะที่สร้าง ส่ง หรือได้รับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น หรืออยู่ในรูปแบบที่สามารถแสดงข้อความที่สร้าง ส่ง หรือได้รับให้ปรากฏได้อย่างถูกต้อง

รวมทั้งได้เก็บรักษาข้อความที่ระบุถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง และปลายทางของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ สามารถระบุวัน เวลา ที่ส่งหรือได้รับข้อความได้ชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในทางวิชาการ

1.1 ควรเพิ่มอำนาจให้นายทะเบียนออกประกาศ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย และรัฐมนตรีกำหนดให้ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชี รวมทั้งจัดเก็บเอกสารประกอบการลงบัญชีและรายงานทางการเงินของบริษัทไว้เกินกว่าห้าปีแต่ต้องไม่เกินเจ็ดปี ซึ่งจะตรงตามเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543

1.2 ควรระบุอำนาจของนายทะเบียนโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ เนื่องจากมีอำนาจในการตรวจสอบออกประกาศ คำสั่ง หลักเกณฑ์วิธีการ เงื่อนไข และกำหนดระยะเวลาการจัดทำและยื่นงบการเงินและรายงานเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยให้สอดคล้องกับหลักการประกันภัยสากล

1.3 ควรแก้ไขคำว่า “มารยาท” เป็นคำว่า “จรรยาบรรณ” เพื่อให้ตรงตามข้อบังคับสภาวิชาชีพบัญชี (ฉบับที่ 19) เรื่อง จรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี พ.ศ. 2553

1.4 ควรผลักดันให้มีการส่งรายงานข้อมูลทางการเงินในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์โดยมีการจัดทำตามขั้นตอนของการจัดทำเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 เพื่อเป็นการพัฒนารูปแบบของการจัดทำเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ให้สอดคล้องกับหลักการของสากล ทำให้การเข้าถึง

ข้อมูลของเอกสารทางการเงิน การตรวจสอบความ
มีอยู่ของเอกสารหลักฐานและความโปร่งใส ความ
ถูกต้องของพยานหลักฐานเอกสารอิเล็กทรอนิกส์

2. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

การขอความร่วมมือระหว่างประเทศ ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการเงินกรณีข้อมูล ที่เปิดเผยได้

ปัจจุบันข้อมูลของผลการดำเนินงานจาก
การประกอบธุรกิจมีความสำคัญต่อการบริหาร
จัดการทั้งในระดับจุลภาค และระดับมหภาค ความ
ต้องการใช้ประโยชน์จากรายงานผลการดำเนินงาน
ทางการเงิน เช่น งบการเงินซึ่งแสดงถึงฐานะการ
ดำเนินงานของธุรกิจทั่วไป และธุรกิจที่ประกอบ
กิจการประกันภัย มีความสำคัญเท่าเทียมกัน อีกทั้ง
ธุรกิจประกันภัยยังเป็นธุรกิจประเภทที่มีส่วนได้เสีย
ต่อสาธารณะ PAEs ซึ่งรัฐให้ความสำคัญในการเข้า
กำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยไม่ยิ่ง
หย่อนไปกว่าธุรกิจประเภทที่ไม่มีส่วนได้เสียต่อ
สาธารณะ NPAEs ซึ่งในประเทศไทยจะเป็นธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นส่วนใหญ่

ตามหลักการประกันภัยสากล (Insurance
Core Principles: ICP) ในเรื่องของ การเผยแพร่
ข้อมูล สถิติพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจ การเงิน และ
สังคมแก่หน่วยงานที่กำกับดูแลและสาธารณชนและ
การวางข้อกำหนดสำหรับการนำเสนอข้อมูลทางการเงิน
และสถิติ (Regular and Systematic Financial
and Statistical Information) จากบริษัทประกัน
ภัยที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจในประเทศ ได้มี
ประเทศออสเตรเลียวางหลักเกณฑ์ในการเผยแพร่
ข้อมูลและสถิติ คือ ข้อมูลสถิติพื้นฐานทางด้าน
เศรษฐกิจ การเงิน สามารถหาได้ทั่วไปในออสเตรเลีย
โดยกระทรวงการคลังจะจัดพิมพ์ข้อมูลทางเศรษฐกิจ
และประมาณการงบประมาณประจำปีทุกสิ้นปี
งบประมาณในเดือนพฤษภาคมและกลางปี

งบประมาณในเดือนพฤศจิกายน ธนาคารกลาง
จะมีการจัดพิมพ์รายงานนโยบายทางการเงิน
ทุกไตรมาส สำนักงานสถิติออสเตรเลียจะจัดพิมพ์
สถิติเกี่ยวกับ Wealth Social Statistics และ
APRA ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจกำกับดูแลการ
ประกันภัยในประเทศออสเตรเลียและหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องจะจัดทำสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับอุตสาหกรรม
ประกันภัย ตามหลักที่ ICP 11 EC (d) กำหนด

สำหรับประเทศไทยได้ปรากฏในร่าง
พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.ได้กำหนด
ไว้ในมาตรา 73 วรรคสาม กำหนดให้บริษัทที่เป็น
สาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศ นอกจาก
ต้องดำเนินการตามมาตรา 73 วรรคหนึ่งและ
วรรคสองแล้ว ต้องส่งรายงานประจำปีของบริษัท
ประกันวินาศภัยต่างประเทศที่ตนเป็นสาขาด้วย
ภายในห้าเดือนนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของบริษัท
ประกันวินาศภัยต่างประเทศนั้น

กรณีข้อมูลที่ไม่เปิดเผยไม่ได้

ข้อมูลบางประเภทหลักการประกันภัยสากล
กำหนดให้เป็นข้อมูลที่ต้องเก็บรักษาข้อมูลอันเป็น
ความลับที่ตนครอบครองและไม่เปิดเผย เว้นแต่
กฎหมายอนุญาต

ประเทศออสเตรเลียได้ออกกฎหมาย Aus-
tralian Prudential Regulation Authority Act
1998 ให้ความคุ้มครองข้อมูลและเอกสารที่ APRA
ได้รับจากการปฏิบัติหน้าที่ ผู้นำข้อมูลดังกล่าวไป
เปิดเผยจะต้องได้รับโทษทางอาญา เว้นแต่ในกรณี
ตามที่มาตรา 56 ได้กำหนดยกเว้นไว้

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้คำนึงถึงการ
วิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (Financial Analysis
Ratios) และสรุปผลตรวจสอบขอผู้รับประกันภัย
ซึ่งเสนอต่อกรมการประกันภัย (Department) ตาม
หลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบข้อมูลข่าวสารของสมาคม

นายทะเบียนประกันภัยแห่งชาติต้องเป็นความลับ และไม่ได้รับการเปิดเผยจากกรมการประกันภัยตามมาตรา 933

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ข้อมูลสถานะทางการเงินใดที่เป็นความลับที่บ่งบอกถึงสถานะความมั่นคงของ

ประเทศ ประเทศนั้นควรสงวนไว้ซึ่งความลับ และหลักการประกันภัยสากลก็ได้ออมรับหลักการที่ต้องเก็บรักษาข้อมูลอันเป็นความลับที่ตนครอบครองและไม่เปิดเผย เว้นแต่กฎหมายจะอนุญาตให้เปิดเผยได้

บรรณานุกรม

- ข้อบังคับสภาวิชาชีพบัญชี (ฉบับที่ 19) เรื่อง จรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี พ.ศ. 2553. (2553, 3 พฤศจิกายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 127 (ตอนพิเศษ 127 ง), หน้า 68.
- จิตติ ดิงศรัทธี. (2545). **กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2551). **คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย (พิมพ์ครั้งที่ 8)**. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- นิพันธ์ เห็นโชคชัยชนะ และศิลาพร ศรีจันทพร. (2551). **ทฤษฎีการบัญชี**. กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็น เพรส. ประมวล จันทร์ชิวะ. (2548). **การประกันภัยทางทะเล**. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- ประไพพิศ สวัสดิ์รัมย์. (2550). **ระบบบัญชีระหว่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ผู้พิพากษา Julie A Robinson. (2556). **สรุปผลการสัมมนา เรื่อง “ศาลอิเล็กทรอนิกส์ (E-Court) : ประสบการณ์ของศาลสหรัฐอเมริกาศาลแพ่งและศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง”**. (ออนไลน์). ได้จากห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ศาลยุติธรรม : <http://elib.coj.go.th/Ebook/data/semi/Ecourt/Ecourt12.pdf> [2013, October 11].
- มหาวิทยาลัยศรีเชียงใหม่. (2542). **ประวัติศาสตร์โลกยุคใกล้ (อรุณ โรจนสันติ, แปล)** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เอ็มเทร็ดดิง. หน้า 247.
- เมธากุล เกียรติกระจาย และศิลาพร ศรีจันทพร. (2547). **ทฤษฎีการบัญชี (พิมพ์ครั้งที่ 10)**. กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็น เพรส.
- Insurance Institute of America. (1996). **The CPCU Handbook of Insurance Policies**. (2 nd ed.) United States of America.
- International Accounting Standards Board. (2004). **International Financial Reporting Standards (IFRSs)**. London : Great Britain by William Clowes Ltd, Beccles, Suffolk.
- The Non-Life Insurance Institute of Japan. (2012). **INSURANCE REGULATION IN JAPAN**. Chiyoda-ku, Tokyo.